

'PER ONGELUK' ONDERNEMER?

'20.000 AUTISTEN WERKLOOS THUIS: DAT KAN TOCH NIET?!'

Zijn grootste nachtmerrie was dat zijn autistische zoon werkloos thuis zou zitten. Peter van Hofweegen besloot zijn zoon dan maar zelf te detacheren. Waarom ook niet? Ineens ontdekte hij: ik ben ondernemer. Dát overkomt meer ondernemers. Forum sprak vijf van hen en dit is wat we ontdekten.

‘JE ZIET HET ZELFVERTROUWEN GROEIEN BIJ DIE JONGENS: GE- WEL-DIG’

NAAM PETER VAN HOFWEEGEN
BEDRIJF ITVITAE

De oudste zoon van Peter van Hofweegen viel uit in het onderwijs. Hij blonk uit op bepaalde onderdelen, maar bleef op andere vakken juist achter. ‘En dat kan niet in ons onderwijssysteem, dat vooral aansluit op de grootste gemene deler. Veel jongeren die wat anders zijn dan gemiddeld vallen daarbuiten.’

Van Hofweegen kwam er tot zijn ontzetting achter dat maar liefst twintigduizend jongeren in Nederland met autisme en hbo-niveau thuis zitten. ‘Dat zijn nogal aantallen en daar zitten ook veel hoogbegaafde jongeren onder.’ Samen met compagnon Frans de Bie, eveneens een bezorgde vader, ontstond het plan voor ITvitae, een opleiding- en detacheringbedrijf in it voor mensen met autisme.

‘We zijn in 2014 begonnen met een klasje van elf. En dat was een succes. Allemaal vonden ze na de opleiding van een jaar een baan. Al

doende hebben we ook heel veel geleerd.’ De twee partners hadden niet verwacht dat het bedrijf zo’n vlucht zou nemen.

GEPEST EN BUITENGESLOTEN

Inmiddels heeft ITvitae zich ontwikkeld als het expertisecentrum voor autisme en ict. Naast opleidingen en detachering wordt er in het Eemklooster in Amersfoort ook aan coaching en softwareontwikkeling gedaan.

Vorig jaar werden een kleine zeventig it'ers bij een bedrijf geplaatst. ‘Je ziet de cursisten die bij ons binnenkomen, ook veranderen. Vaak hebben deze jongens al heel wat meegemaakt, lang thuis gezeten, vaak gepest, buitengesloten. En hier zijn ze ineens niet meer de enige. Je ziet het zelfvertrouwen groeien, de medicatie afnemen. Dat is geweldig.’

‘Onze cursisten werken bij de top van Nederland. Werkgevers zijn in het begin nog wel eens huiverig, daarom zorgen wij met name bij de start ook voor intensieve begeleiding. Van de werknemer en werkgever. Maar we zijn geen zorginstelling. Anders denken: daar gaat het om. Niet alleen denken onze mensen anders, ook werkgevers moeten anders denken.’

‘IDEALISME? WELNEE, IK STEL HOGE EISEN AAN DE MENSEN DIE IK AANNEEM’

NAAM MARGARET MASSOP
BEDRIJF WEBMASTERY

Het is alweer vijf jaar geleden dat ze Angélique in dienst nam. Een vrouw van eind 40 die al twintig jaar thuis zat. Afgekeurd. Haar pleinvrees maakte haar werk onmogelijk. De Achterhoekse Margaret Massop was drie jaar eerder als zzp'er begonnen.

‘Ik richt me met Webmastery op website-beheer, content en *social media management*. Vooral voor de non-profitsector. Angélique was als vrijwilliger actief voor het forum van de Angst en Fobie Stichting, waar ik was ingehuurd. Ze was taalkundig sterk en ik vond het onzin dat ze al jaren werkloos thuis zat.’ Massop stak veel tijd in de begeleiding. ‘Maar ze pikte alles zo snel op. Inmiddels werkt ze volledig zelfstandig. Dit werk heeft haar leven echt veranderd.’

Bij Massop, die zelf vroeger ook last had van paniekaanvallen, ontstond het plan om meer ‘thuisgebonden’ personeel aan te nemen. ‘Er zitten zoveel mensen vanwege een angststoornis of lichamelijke beperking thuis. Arbeidsongeschikt. Maar deze mensen zijn uitermate geschikt, het zijn de werkgevers die zich een beetje moeten aanpassen.’

Inmiddels werken er tien mensen bij Webmastery, veel parttimers. De meesten om uiteenlopende redenen aan huis gebonden. Van angststoornis tot migraine, burn-out. Sinds kort heeft Margaret Massop ook een dove medewerker in dienst. ‘We vormen echt een bedrijf, een team samen. Hebben dagelijks online contact. Natuurlijk vraagt deze manier van werken om flexibiliteit van mijn kant, maar daar krijg ik heel loyale werknemers voor terug. Ik vind het ook erg leuk om opdrachten en mensen met elkaar te matchen.’ Ze vertelt over een van haar medewerkers die voorzichtig met vier uur per week begon en inmiddels 28 uur per week werkt.

GEEN IDEALISME

Het is niet alleen idealisme, klinkt het eerlijk. ‘Ik ben geen therapeut en stel hoge eisen aan de mensen die ik aanneem. Het heeft me als ondernemer ook in staat gesteld om te groeien. Het aannemen van mensen met een beperking heeft als voordeel dat het risico bij ziekte door het UWV wordt gedragen.’

Margaret Massop is ambitieus en wil graag verder groeien. ‘Dit is wel mijn missie geworden. Ik wil graag de meerwaarde van deze mensen laten zien en ik hoop zo ook andere werkgevers te inspireren.’

‘IK DACHT: IK GA DE ZORG EENS EEN POEPIE LATEN RUIKEN’

NAAM HANS VAN PUTTEN
BEDRIJF DE DRIE NOTENBOOMEN

Hij herinnert het zich nog als de dag van gisteren. Hans van Putten zat in het kantoor van een directeur van een zorginstelling. De zorginstelling waar zijn zoon Thomas woonde. ‘Ik vroeg hem op de man af: ‘Waarom is jouw kantoor groter dan de kamer waar Thomas met zeven anderen woont?’ Nou, dat begreep ik natuurlijk helemaal verkeerd.’ Een harde lach klinkt.

Hans van Putten, die destijds een communicatiebedrijf runde, vond dat zijn zoon beter verdiende en begon na te denken. Zo ontstond vijftien jaar geleden het plan voor het Thomashuis; een mooie plek waar twee zorgondernemers samenwonen met maximaal negen bewoners met een verstandelijke beperking. Korte lijnen en veel persoonlijker. Inmiddels staan er 120 Thomashuizen in Nederland. ‘Ik maak het klein, ik zie de bewoners en hun

‘IK BEN EEN ONDERNEMER MET EEN HART’

NAAM CORA VAN DE BOVENKAMP
BEDRIJF WIJ HETEN WELKOM

ouders als mijn klant. Heel simpel, maar de zorg in Nederland is niet meer simpel. Ik stelde mezelf de vraag: Wat wil de vader van Thomas? Hoe kan ik hem verleiden? Net als ik vroeger in de reclame deed.’

DAT MOET ANDERS

Na een bezoek aan zijn schoonmoeder in het verzorgingstehuis ontstond er opnieuw – uit onvrede – een idee. ‘Het was zo’n treurige bedoening. Het personeel dat voortdurend in de rookruimte stond. Het leek of niemand daar met plezier aan het werk was. Dat moet toch anders kunnen, dacht ik.’ Het idee voor De Herbergier was geboren, een concept vergelijkbaar met de Thomashuizen maar dan voor ouderen die kampen met dementie.

Later volgden Thomas op Kamers en De Zorgbutler. Inmiddels is De Drie Notenboomen uitgegroeid tot een flink bedrijf met twintig vaste werknemers en met een omzet van 130 miljoen. Hans van Putten zelf is teruggetreden als directeur en richt zich nu op het bedenken van nieuwe initiatieven. ‘Dat vind ik het mooiste wat er is. Nu zijn we in Rotterdam in gesprek met het Leger des Heils over een andere aanpak van de verslavingszorg: White Rabbit.’ Waar komt al die bevolegenheid vandaan? ‘Weet je, ik heb nog steeds hetzelfde gevoel als vijftien jaar geleden, toen ik bij de directeur van de instelling van Thomas in de kamer stond. Ik ga ze een poepie laten ruiken.’

Als beheerder van een pand in Dordrecht zag makelaar Cora van de Bovenkamp de meest veelkleurige bewoners voorbijkomen. Mensen met schulden, met psychische problemen, ex-gedetineerden. De stoet van hulpverleners was al even lang. ‘Dit moet toch anders kunnen, dacht ik. Ook door mijn eigen scheiding weet ik uit ervaring waar je allemaal tegen aan kunt lopen. Zo ontstond langzaam het plan voor woonconcept Welkom.’

Cora van de Bovenkamp ging op zoek naar een investeerder. ‘De eigenaar van dit gebouw in Veenendaal was erg enthousiast over mijn plannen. Maar op een dag belde hij me – na maanden overleg – op dat hij er toch maar vanaf zag. Hij had een koper gevonden.’ Hoofdschuddend: ‘Daar gingen mijn plannen. ‘Dit kun je niet maken’, heb ik geroepen. Geef me een paar dagen de tijd om het zelf te kopen.’ De volgende dag bracht ze haar kinderen naar school en klopte aan bij een

andere potentiële investeerder. ‘Ik had al mijn plannen voor Welkom meegenomen en een uur later stond ik met een ferme handdruk buiten. Het was gelukt!’

In het voorjaar opende Welkom de deuren. In tachtig strak ingerichte appartementen krijgen de bewoners een nieuwe kans en worden geholpen naar werk of scholing. ‘Iedereen hier heeft van alles meegemaakt, allemaal erg en zielig, maar hier kijken we vooruit. Wat gaan we nu doen om die ellende te voorkomen?’, klinkt het kordaat. Die aanpak lijkt te werken.

GEEN HULPVERLENER

‘Sinds de opening hebben we vijftien bewoners al aan een jaarcontract geholpen. Mensen die al tussen de vijf en tien jaar met een uitkering thuis zaten. Kijk, daar word ik heel gelukkig van.’

Maar, benadrukt Cora van de Bovenkamp, ze is geen hulpverlener. ‘Ik ben een ondernemer met een hart. Ik ben ook christen. En ik denk dat we in Nederland juist ondernemers nodig hebben om problemen op te lossen. Ik ontvang ook geen stuiver subsidie.’

‘MOET HET DAN EERST FOUT GAAN MET DEZE JONGENS?’

NAAM SAID ECHARGUI
BEDRIJF DIRECTE ZORG NIJMEGEN

De voormalige (semi)profvoetballer had nooit gedacht dat hij nog een keer directeur van een zorginstelling zou worden. Na zijn voetbalcarrière bij Vitesse en De Treffers ging hij in de zorg voor gehandicapten aan de slag. Mensen helpen, dat lag hem wel. Een paar jaar later maakte Said Echargui de overstap naar welzijnsinstelling Pluryn in Nijmegen waar hij vooral jongeren met een licht verstandelijke beperking begeleidde. Hij zag al snel hoe de reguliere zorg er niet in slaagde jongeren met een straatcultuur of een andere etnische achtergrond te bereiken. Met alle gevolgen van dien.

Het zijn juist jongeren, die zijn oververtegenwoordigd in de gedwongen zware zorg en gevangenissen, maar ondervertegenwoordigd in de vrijwillige zorg voor de jeugd, zegt Echargui. ‘Niemand die zich wat van hen aantrekt,

totdat het helemaal fout gaat.’ Dat zat hem dwars. ‘Veel van deze jongeren zijn ook licht verstandelijk beperkt.’

OP STRAAT ZWERVEN

Hij zag de jongens soms steeds verder afglijden en in enkele gevallen op straat zwerfen. De jonge hulpverlener lag er wakker van. ‘Niemand die zich wat van hen aantrekt... Ik kon het niet loslaten.’ Hij was net zelf vader geworden, had een huis gekocht. Het moment was niet ideaal maar met de steun van zijn vrouw besloot hij voor zichzelf te beginnen.

Met begeleiding van zijn oude werkgever Pluryn, die ook geloofde in zijn aanpak, begon Echargui met Directe Zorg Nijmegen. Begeleid wonen voor jongeren met een licht verstandelijke beperking die geen aansluiting vinden binnen het reguliere aanbod van zorg.

Inmiddels twee jaar later wonen er in het appartementencomplex in Nijmegen twintig jongeren en heeft hij tien mensen in dienst. ‘Pas zat ik bij een netwerkoverleg en vroeg iemand of ik de begeleider was. Ik hoorde mezelf voor het eerst zeggen: ‘Nee, ik ben de directeur.’ Waarbij ik nog moet wennen aan het idee dat ik steeds verder van de uitvoering sta. Ik ben trots wat we hier hebben neergezet. En ik groei ook in mijn rol als ondernemer.’ **▣**

*Wil je de ondernemers ook even 'zien'? Kijk dan op:
www.vno-ncw.nl/forum/ondernemermethart*